

Nada je utemeljena u Bogu, a očaj je razočaranje u čovjeku. Ništa nije utemeljenije od nade protiv svake nade (Rim 4,18), ništa od nje jače i potrebnije. Ona nikad ne razočarava. Bez nade je budućnost ništavilo, a bez Boga je nada iluzija. Bez njih dvoje život je nemoguć. Nadati se znači živjeti, a živjeti znači nadati se. Unatoč svoj slabosti, grješnosti i katastrofi uvijek se može i mora nadati, jer je temelj nade Bog, Spasitelj, koji će “dolinu suza učiniti vratima nade” (Hoš 2,17). Tko se razočarava ili očajava, nema nikad pravo. Tko se nada boljemu uvijek ima pravo.

fra Ljudevit Rupčić: *Sudbina istine*, str. 507-509

Adventski vijenac

Pletenje i ukrašavanje zimzelenih vijenaca davni je običaj nastao još prije pojave kršćanstva. Svijeće na zimzelenim vijencima palila su još drevna germanska plemena kako bi otjerali hladnoću prosinačkih noći, dok su u skandinavskim zemljama palili svijeće na *krugu zemlje*, čime su zazivali ponovni dolazak proljeća i toplih dugih dana.

Kršćani su preuzeli ovu tradiciju u srednjem vijeku, čime je adventski vijenac postao dijelom naše tradicije. Plete se od zimzelenih grančica u krug koji označava tijek vremena i u konačnici Boga kao gospodara povijesti.

Četiri svijeće na vijencu znak su četiri adventska tjedna. U prvu nedjelju došašća, razdoblja koje prethodi Božiću, pali se prva svijeća - svijeća nade i iščekivanja. Druge nedjelje došašća pali se druga svijeća - svijeća mira, s porukom pomirenja s svima, kako bi Gospodinu pripravili put do svoga srca. Treće se nedjelje pali svijeća radosti i veselja. Četvrta svijeća je svijeća ljubavi.

Svake se nedjelje došašća pali po jedna svijeća do četvrte nedjelje kada gore sve četiri svijeće. Njihov plamen kliktaj najava je božićne radosti i sreće, te vječno svijetle, svjetlosno lijepe Božje orkestracije ljubavi prema svijetu i čovjeku, koji je malo manji od Boga, malo manji od anđela. (usp. Ps 8).

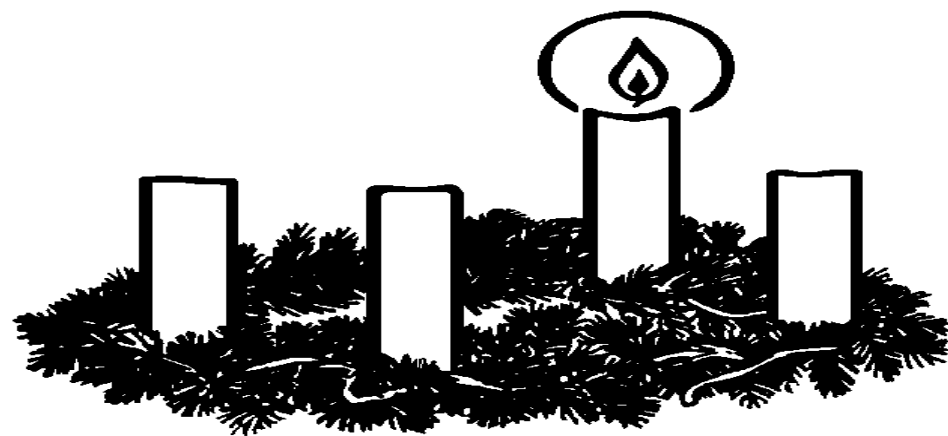
Uredništvo: Don Jure Zubović, Željka Milković, Ada Arbanas, Martina Milković

ŽUPA GOSPE OD ZDRAVLJA SMILČIĆ

*Župni ured Prikazanja Blažene Djevice Marije
Smilčić*

**Župni listić br. 14
27. studenoga 2011.
Prva nedjelja došašća**

Svijeća nade

Kršćanska je nada stvarnija od svih uspjeha i jača od svih neuspjeha. Nada nije naivnost, nego duboka spoznaja i tajanstveno strpljivo iščekivanje sigurnog. Nevolja ne trne nade, nego je intenzivira. (Rim 5,1-11). Nada budućnosti pokreće snage sadašnjosti. Nada može činiti čudesa. Ako je nemamo, nećemo ništa ni u učiniti. Nada se ne može kupiti na sajmu niti se ostvariti bez našeg ulaganja. Nada nije fatalnost. Ona je uvijek ostvarljiva samo pod uvjetom našeg napora.

Fra Ljudevit Rupčić: *Sudbina istine*

Evangelje Mk 13, 33-37

Bdijte: ne znate kad će se domaćin vratiti.

Čitanje svetog Evandjelja po Marku

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima:

»Pazite! Bdijte jer ne znate kada je čas. Kao kad ono čovjek neki polazeći na put ostavi svoju kuću, upravo povjeri slugama, svakomu svoj posao, a vrataru zapovjedi da bdije. Bdijte, dakle, jer ne znate kad će se domaćin vratiti – da li uvečer ili o ponoći, da li za prvih pijetlova ili ujutro – da vas ne bi našao pozaspale ako iznenada dođe.

Što vama kažem, svima kažem: Bdijte!«

Riječ Gospodnja.

Trenutak za razmišljanje o Evandelju

Gospodin nas upozorava na budnost. Želi nas probuditi - pozvati na molitvu. Ne tražimo isprazne misli, neka nam On bude sve u svemu. Nije lako biti kršćanin, nije lako uvijek biti budan. No, Gospodin nam želi dati milost. U molitvi i pričesti postajemo bliži Njemu. Na taj način mi liječimo svoj život. Uz Božju pomoć možemo ostati budni i suprotstaviti se zlu koje nas tjera na spavanje. Sami ne možemo. Boga i Njegovu pomoć ćemo pronaći u ispovijedi, pričesti i molitvi.

Na tom putu budnosti svakako će nas pratiti i naša Zagovornica Majka Marija koja je svojom bezgrešnošću zlo pobijedila. Predat će nas u ruke svoga Sina. Tada ćemo doživjeti slobodu i mir. Postat ćemo radosni ljudi.

Ima li ljepšeg posla na svijetu od onog koji znači - biti Božji suradnik? Pozivom na budnost, Bog nas poziva na molitvu, poziva nas da budemo Njegovi suradnici obavijeni Milošću koju nam pruža. Njegova Milost razara grijeh u nama, Ona ga pobjeđuje.

Budimo Božji suradnici. Plaća nam tada neće kasniti. Doći će u pravo vrijeme. Nikada nije kasno doći i postati budan. Gospodine se želi proslaviti u svakom od nas. Treba Mu samo otvoriti svoje srce kako bi nas Duh Sveti osposobio da budemo odraz lica Njegova.

Ada Arbanas

Došašće - vrijeme radosnog iščekivanja

To je vrijeme kada svako srce dršće nekim djetinjim veseljem u očekivanju skorih božićnih radosti. To je vrijeme kada se na naše duše spušta mir, kada ljudi sve jasnije osjećaju blizinu Božanstva koje je dolazi na ovaj svijet da bi sebi privuklo svako srce.

Otac Vendelin Vošnjak

Upalimo prvu svijeću - svijeću nade

Nadati se znači nadodavati nešto čovjeku čega sada nema, a pripada mu. Čovjek se nada onome što je njegovo, ali mu još nije nazočno. Nada je duboko istinita jer je duboko ukorijenjena u Bogu koji je obećao sebe dati čovjeku i biti „sve u svemu“ (1 Kor 15,28). Zato je realna, općenita, snažna, uporna, neumoriva i neuništiva. Ostaje na svim ruševinama posljednja, stvarnija, i moćnija od svih razornih sila.

Nada nosi sa sobom sigurnost da će se Obećano postići zajedno s nestrpljivošću što to još nije ostvareno i upornošću da ga se što prije i potpunije domogne. Ništa nije tako istinito kao nada, ništa tako čvrsto kao nada i ništa tako sigurno kao nada, jer je utemeljena u Bogu. Ako čovjek zaboravi na Obećano, zbunjuje se; ako se zaustavi na nečem sporednome, razočarava se; ako odustane od puta prema Posljednjem, očajava.

Nada smjera na Obećano. Zato je sigurnija od svega postignutog i istodobno nezadovoljna svim postignutim. Nada je sestra vjere i od nje nerastavljiva. Očaj je nedostatak vjere, a utemeljen je u našem zaboravu da nam Bog ništa ne može oduzeti, a da nam umjesto toga ne dadne veće i sve. Očaj može pomoći pročistiti nadu, provjeriti dobro koje smo tražili i kojim smo se ograničili i slobodnije se okrenuti prema Obećanom i sigurnom.

Nada je čovjekovo pravo i dužnost. Posebno imaju pravo na nju žalosni, jer će se utješiti; grješnici, jer je na Nebu veća radost nad jednim obraćenikom nego nad devedeset devet pravednika kojima ne treba pokore (Lk. 15,7); isto tako oni koji umiru, jer su najbliže ispunjenju Obećanja. Očaj je uvreda Bogu i znak da smo se okrenuli od njega.

Nadu treba suprotstaviti svakom gubitku, svakom neuspjehu i svakoj žalosti, jer ostaje Bogom zajamčeno da „što oko nije vidjelo, što uho nije čulo i što čovjeku ne pada na pamet“, to sve „Bog pripravi onima koji ga ljube“ (1 Kor 2,9).